

Dívám se na upřímné křesťany v naší zemi, kteří docela milují Pána Ježíše a jsou i hodně aktivní v církvi.

Přemýšlím: Kdybychom tolik, co mezi nevěřícími rozséváme zrno Dobré zprávy nebo obecně zrno Božího slova, rozsévali třeba obilí pro vlastní obživu, pravděpodobně bychom byli dávno mrtví hlady... Nikomu nic nevyčítám, jen se rozhlížím a je mi moc líto, když stále znovu vídám věřící, kteří nikomu z nevěřících nic neřeknou, jak je rok dlouhý; jak jsou celá desetiletí dlouhá! Přitom biblicky je nám jasné, že ti nevěřící jdou do zahynutí.

Občas si říkám: A nejsme náhodou povážlivě blízko tomu „vymřeni“? Nemyslím vymřeni hlady; fyzicky, díky Bohu, jídla máme zatím dost. Ani duchovně nemusíme být vyhladovělí, svoji duši můžeme krmit Božím slovem a máme i mnoho pomocných zdrojů. Myslím vymřeni evangelikálních křesťanů v naší zemi.

Nevím, jak je to u vás; v řadě sborů se za celé dekády obracejí téměř výhradně děti věřících rodičů. A k zármutku všech zdaleka ne všechny děti věřících rodičů. Ježíšovo povolání pro církve i pro nás jako pro jednotlivé učedníky je mnohem větší než jen přežití. Jako Ježíšovi učedníci jsme povoláni získávat a budovat Mu další učedníky! A novozákonní předlohy nám docela názorně ukazují, jak na to.